

"Arbejderklassens frigørelse er arbejderklassens eget værk" (Marx)

Solidaritet & Modstand

Nr. 3 – august 2025

giv et støttebeløb efter lyst og evne

INDHOLD:

Leder: Draghi-rapporten afslører EU's neoliberale DNA	side 2
Rødt Venstre støtter "Læger uden Grænsers" kritik af Danmarks plan om nedkastning af nødhjælp fra luften	side 3
Danmark lukker døren – mens tusinder af børn venter på medicinsk evakuering	side 5
Mens verdens atommagter opruster, og FN advarer om risikoen for atomar udslettelse, nægter Danmark fortsat at støtte traktaten om forbud mod atomvåben	side 6
Interview med Per Møller – talsperson for Rødt Venstre	side 8
Tyskland suspenderer våbeneksport til Israel – et spil for galleriet	side 10
Chatkontrol: Når kampen mod børneporno bliver et påskud for masseovervågning	side 13
Beretning om tre dage i Herning – Sommer og Politik	side 15
Pride og Frihed: Kærlighed, Klassekamp og Solidaritet	side 17
<u>TEORI, DEBAT & FORDYBELSE:</u>	
- Fra overflade til kerne – derfor er den dialektiske metode uundværlig ...	side 18
- Marxisme kan ikke blive "folkets filosofi", men arbejderavantgardens vejledning til handling	side 20

Fra redaktionen:

“Solidaritet & Modstand” er en uafhængig bulletin, udgivet af en redaktionsgruppe bestående af medlemmer af **Rødt Venstre**. Formålet med udgivelsen er at styrke og fremme den politiske debat på venstrefløjten.

Tidsskriftet rummer en bred vifte af bidrag – fra officielle udtalelser fra **Rødt Venstre** til personlige indlæg fra navngivne medlemmer af koordineringsgruppen, som afspejler skribenternes egne holdninger.

Et centralt element i “Solidaritet & Modstand” er ønsket om at skabe et levende og inkluderende forum, hvor læsere aktivt opfordres til at deltage i den aktuelle politiske samtale ved at sende indlæg. Indlæggene skal falde inden for tidsskriftets faglige og politiske rammer, have en velfunderet fagpolitisk kvalitet og være formuleret i en respektfuld og saglig tone. Redaktionen har ansvaret for at sikre, at disse principper overholdes

Leder: Draghi-rapporten afslører EU’s neoliberale DNA

Da Mario Draghi, tidligere chef for Den Europæiske Centralbank, i september 2024 afleverede sin rapport “*The future of European competitiveness*” til EU-Kommissionen, blev den lanceret som et nødvendigt svar på en truende økonomisk krise. Draghi taler om en “slow agony” for Europa, hvis vi ikke handler hurtigt. Men bag den dramatiske kriseretorik gemmer sig et politisk projekt, der først og fremmest tjener de økonomiske eliter og storfinansens. Set gennem Naomi Kleins begreb chokdoktrin fremstår Draghi-rapporten som en manual til at omforme EU i en mere markedsstyret og mindre demokratisk retning.

Rapporten fremstiller EU’s udfordringer som eksistentielle: uden hurtig deregulering, harmonisering af kapitalmarkederne og massive fælles investeringer via EU-gæld vil vi angiveligt sakke håbløst bagud i forhold til USA og Kina. Denne nødsituation bruges som begrundelse for at gennemføre reformer, som i normale tider ville møde massiv folkelig modstand.

Naomi Klein har vist, hvordan magthavere udnytter kriser – virkelige eller konstruerede – til at gennemtvinge reformer, der styrker markedets og investorernes magt på bekostning af sociale rettigheder. Det handler ikke kun om at reagere på en krise, men om at bruge den som politisk rambuk. Draghi-rapporten følger denne

logik til punkt og prikke: først skabes fortællingen om et EU i økonomisk opløsning, derefter præsenteres løsningen i form af mere marked, færre reguleringer, centralisering af økonomisk magt i EU-institutioner og styrkelse af bank- og finanssektoren. Timingen er ikke tilfældig. I en tid præget af geopolitisk uro, høj inflation og energikriser er det nemmere at skubbe modstand til side.

EU’s institutioner er i forvejen kendetegnet ved en høj grad af afstand til de nationale parlamenter og vælgere. Lobbyismen fra storfinans og industrigiganter spiller en massiv rolle i Bruxelles, og Draghi-rapportens forslag vil forstærke denne skævvridning. At reducere rapporteringskravene for virksomheder med op til halvdelen, harmonisere lovgivning så kapital frit kan bevæge sig over grænser, oprette fælles EU-gældsinstrumenter som sikre investeringsobjekter for banker og pensionsfonde, og flytte mere magt til en fælles EU-regulator er ikke neutrale, tekniske justeringer. Det er en grundlæggende omstrukturering, der skal sikre Europas kapitalinteresser i den globale magtkamp – finansieret gennem nedskæringer, lønpres og social dumping.

Når konkurrenceevne gøres til det overordnede mål, bliver lønmodtagerrettigheder, sociale ydelser og miljøstandarder reduceret til om-

kostninger, der kan skæres væk. Den grønne omstilling underlægges investorernes afkastlogik, hvilket fører til grøn spekulation frem for reelt bæredygtige løsninger. I praksis betyder Draghi-linjen, at presset på lønninger og arbejdsforhold øges, beslutninger flyttes længere væk fra folkevalgte organer, og klimainvesteringer bliver afhængige af private afkastkrav.

Hvis vi accepterer Draghi-rapportens præmis, accepterer vi, at krisen skal løses på kapitalens præmisser. Rødt Venstre siger nej til denne form for chokdoktrin og ja til en solidarisk, demokratisk og grøn omstilling. Vi vil have strategisk industri og infrastruktur under offentlig kontrol og demokratisk styring. Vi vil finansiere investeringer i klima og velfærd gennem retfærdig

beskatning af formuer og overskud – ikke gennem nedskæringer på almindelige menneskers liv. Og vi vil bygge modstanden på tværs af EU's befolkninger, ikke gennem nationalistisk protektionisme, men gennem fælles kamp mod den overnationale offensiv fra de økonomiske eliter.

Draghi-rapporten er ikke en teknokratisk analyse af EU's vækstmuligheder. Den er en politisk erklæring om, at EU skal gøres til et endnu mere effektivt redskab for storfinans og multinationale selskaber. Den vil forværre klimakrisen, undergrave demokratiet og forarme arbejderklassen. Vores svar må være klart: Vi lader ikke krisen bruges som rambuk mod vores rettigheder.

Rødt Venstre støtter "Læger uden Grænsers" kritik af Danmarks plan om nedkastning af nødhjælp fra luften

Af Per Møller

Regeringen har besluttet, at Danmark skal forsøge at sende en eller to leverancer af nødhjælp ind i det belejrede Gaza ved at nedkaste dem fra luften. Ifølge udenrigsminister Lars Løkke Rasmussen er Israel gået med til midlertidigt at give adgang til luftrummet frem til slutningen af august. Planen indebærer, at et dansk militært transportfly af typen Hercules skal kaste nødhjælp ned med faldskærm over Gaza. Udenrigsministeren erkender selv:

"Det er på ingen måde en optimal måde at give nødhjælp på. Det er en slags nødløsning" under de nuværende omstændigheder. Et enkelt militært transportfly kan desuden højst medbringe, hvad der svarer til en halv lastbilfuld nødhjælp, hvilket understreger de logistiske begrænsninger ved luftnedkastning.

Farlig og utilstrækkelig løsning

"Læger uden Grænsers" (MSF) retter en skarp kritik mod regeringens plan. Organisationen advarer om, at luftnedkastning af nødhjælp både er farligt og ineffektivt.

"Nødhjælp kastet ned fra luften kan lande i militære zoner, hvor civile risikerer livet for at få fat i den – og i værste fald kan de blive ramt af selve nødhjælpen", forklarer Gitte Rønne, der er forperson i "Læger uden Grænsers".

MSF fremhæver desuden, at den mængde hjælp, som Israel har tilladt at slippe ind, er helt utilstrækkelig i forhold til behovet. Faktisk taler organisationen om "en latterligt utilstrækkelig mængde nødhjælp" under de nuværende omstændigheder. Med andre ord kan et par nødhjælpssækker fra luften kun hjælpe meget få og ændrer ikke ved den overordnede humanitære katastrofe.

Blokaden er det grundlæggende problem

Rødt Venstre er enig med Læger uden Grænser i, at en luftnedkastning af nødhjælp ikke løser noget som helst problem i Gaza. Gazas befolkning lider under en total blokade, der forhindrer tilstrækkelig og vedvarende adgang for livsvigtig hjælp.

I flere måneder har Israel praktiseret en hermetisk lukning, hvor nødhjælp systematisk er blevet blokeret. Indbyggerne – omkring to millioner mennesker – har været afskåret fra basal adgang til mad, rent vand og medicin, hvilket har medført udbredt sult og en eskalerende sundhedskrise. Læger uden Grænser påpeger, at den smule nødhjælp, Israel lejlighedsvis har åbnet for, blot har været lige akkurat nok til at holde folk i live – langt fra det, der reelt behøves.

Situationen i Gaza beskrives som desperat: Før den nuværende krig kom der i gennemsnit 500 lastbiler med forsyninger ind om dagen, mens der siden marts 2025 er ankommet færre end 500 lastbiler i alt.

Israel bærer et direkte ansvar for den humanitære krise gennem sin blokade af Gaza.

”Det kan få en ende i morgen, hvis de israelske myndigheder lader de nødvendige mængder mad komme ind”, understreger ”Læger uden Grænser” medicinske koordinator i Gaza, Mohammed Abu Mughaisib.

Rødt Venstre deler denne vurdering: Den eneste holdbare løsning er at ophæve blokaden og sikre civilbefolkningen fri og sikker adgang til tilstrækkelig nødhjælp. Det internationale samfund – herunder Danmark – må lægge pres på

Israel for at leve op til sit ansvar. At nægte civile livsvigtig hjælp er uacceptabelt og i strid med humanitær folkeret.

Solidaritet og krav om handling

Rødt Venstre stiller sig solidarisk med den palæstinensiske civilbefolkning i Gaza og bakker hel-hjertet op om Læger uden Grænser kritisk. Den danske regerings symbolske nødløsning må ikke aflede opmærksomheden fra det egentlige spørgsmål: hvordan Gazas befolkning får reel og vedvarende hjælp.

Vi kræver, at regeringen arbejder for varige løsninger frem for meget utilstrækkelige midlertidige tiltag. Det betyder konkret at presse på for en permanent ophævelse af blokaden af Gaza og et stop for de angreb og restriktioner, som forhindrer nødhjælpen i at nå frem. Som Læger uden Grænser og en række andre humanitære organisationer har formuleret det, skal *”blokaden ophæves, så nødhjælp kan komme ind og rundt i Gaza”*, og der skal sikres fuld beskyttelse af civile, sundhedspersonale og hjælpearbejdere.

Med denne udtalelse opfordrer Rødt Venstre regeringen til at lytte til eksperterne i felten og handle derefter. Nødhjælpsspakker kastet ud fra et fly kan ikke redde Gaza, og vil kun redde ganske få, om nogen. Redde Gaza kan kun politisk handling, der adresserer årsagerne til den humanitære katastrofe. Vi skylder Gazas indbyggere mere end symbolske gestus; vi skylder dem konkret solidaritet og ansvarlighed fra det internationale samfunds side.

Kilder:

1. <https://nyheder.tv2.dk/udland/2025-08-09-danmark-vil-nedkaste-noedhjaelp-over-gaza>
2. <https://msf.dk/nyheder/noedhjaelp-luft-gaza-er-utilstraekkelig-og-farlig>
3. <https://globalnyt.dk/laeger-uden-graenser-kritiserer-dansk-plan-om-luftnedkastning-af-noedhjaelp-til-gaza/>
4. <https://www.humanitarianresponse.info/en/operations/occupied-palestinian-territory/document/msf-statement-gaza-humanitarian-crisis>
5. <https://www.icrc.org/en/document/gaza-humanitarian-situation-blockade>

Danmark lukker døren – mens tusinder af børn venter på medicinsk evakuering

Udtalelse af Rødt Venstre

For få dage siden udtalte udenrigsminister Lars Løkke Rasmussen, at Danmark **ikke vil tage patienter fra Gaza**. Her burde børnenes minister Mette Frederiksen træde i karakter, og hjælpe Palæstinas børn. Selv SF har fremlagt et forslag om at modtage **15-20 Gazas patienter**, men det er kun dråber i havet set i lyset af behovet. Dette står i skarp kontrast til befolkningens og Rødt Venstres krav om solidarisk handling.

Behovet er kolossalt – men hjælpen udebliver
Ifølge WHO's opgørelser er mindst **12.000 til 14.000 personer** i akut behov for medicinsk evakuering fra Gaza, heraf mere end 4.500 børn. Der er flere rapporter, som understøtter, at sundhedssystemet er brudt helt sammen. Nasser Hospital, det vigtigste sundhedscenter i området, og Al-Amal Hospital er blandt de få hospitaler, der stadig forsøger at fungere.

EU åbner døren – Danmark står tilbage

Det er ikke sådan, at der ikke er alternativer. EU's civilbeskyttelsesmekanisme har allerede gjort det muligt at evakuere **38 patienter og 99 pårørende** fra Gaza til Belgien, Italien og Tyrkiet. Hvorfor vil den danske regering ikke hjælpe?

Rødt Venstres vurdering

At SF vil hjælpe 15-20 patienter, er et skridt i den rigtige retning – men det er **symbolpolitik**, hvis det står alene. Det svarer til at kaste nogle få liter vand på en menneskelig brand. Kapløbet om at få livsvigtig behandling til Gaza går videre – mens tusinder stadig dør i desperate hospitalskorridorer, blokeret af Israels ulovlige blokade.

Vi har helt tydeligt ansvar: Danmark kan og bør bidrage til en humanitær korridorsordning, enten alene eller via EU. SF's forslag er velment, men utilstrækkeligt i forhold til behovet. At afvise at tage imod patienter er direkte mangel på medmenneskelighed.

Rødt Venstre mener, at Danmark bør:

- tage imod langt flere patienter – især mange af de **4.500 børn**, der er i akut fare,
- udstyre og sende et **hospitalskib**, så vi kan yde direkte behandling i nærområdet,
- presse gennem **EU og FN** for sikre, humane evakueringsmuligheder.

Fra Jutlandia til Gaza – hvor blev solidariteten af?

Danmark har en stolt tradition for at række ud til mennesker i nød. Hospitalskibet **Jutlandia** sejlede under Koreakrigen og blev et symbol på dansk humanisme og evnen til at yde hjælp – selv i en krigszone. Vi hylder stadig Jutlandia i sange, dokumentarer og historiebøger som et eksempel på, hvad det vil sige at være et lille land med et stort hjerte. Hvis vi kunne være stolte dengang, hvorfor skal vi så i dag være skamfulde over at vende ryggen til mennesker, der desperat har brug for os? Den danske regering burde leve op til den arv – ikke forråde den.

Konklusion & krav

Rødt Venstre opfordrer den danske regering til:

- øjeblikkeligt at lade **mange flere patienter** blive behandlet i Danmark eller via EU-ordninger,

- **særligt prioritere børnene** blandt de akut evakueringsklare,
 - **afse og udstyre et hospitalsskib**, der kan bringe hjælpen tættere på,
 - forløse mennesker i nød – ikke skjule sig bag politiske bureaukrati.
- Historien vil dømmes os – spørgsmålet er, om vi vil huskes for Jutlandia eller for vores passivitet over for Gaza.

Kilder:

- WHO: 12.000–14.000 i akut behov for medicinsk evakuering, inkl. 4.500 børn
<https://www.ochaopt.org/content/humanitarian-situation-update-271-gaza-strip>
- Hospitalskrise i Gaza – Nasser Medical Complex og Al-Amal i fare – <https://www.emro.who.int/opt/news/index.html>
- Evakuering via EU-mekanisme: 38 patienter og 99 pårørende til Belgien, Italien og Tyrkiet –
<https://www.theguardian.com/world/2025/aug/13/gaza-sick-children-wait-medical-evacuations-israel>

Mens verdens atommagter opruster, og FN advarer om risikoen for atomar udslettelse, nægter Danmark fortsat at støtte traktaten om forbud mod **atomvåben**. Det er beskæmmende

Af Tue Magnussen

Den 6. august sprængte USA den første atom-bombe i Hiroshima. Det er i år 80 år siden. 3 dage efter sprængte de også én over Nagasaki - begge med katastrofal effekt.

Mellem 150.000 og 250.000 var døde 4 måneder efter sprængningerne. Enorme skader fulgte i form af deformerede børn og meget alvorlige miljøødelæggelser.

Siden 1945 er der foretaget mere end 2000 prøvesprængninger. Verdens ni atommagter råder tilsammen over ikke færre end 12.500 atomsprænghoveder - nok til at ødelægge alle større byer og gøre kloden ubeboelig på grund af den radioaktive stråling.

Efter Ruslands folkeretsstridige angreb på Ukraine i februar 2022 er faren for en atomkrig i dag større end under Den Kolde Krig. Forholdet mellem verdens to største atommagter, USA og Rusland, er mildt sagt bekymrende.

ATOMVÅBEN ER I uhyggelig grad igen blevet en trussel. Senest har USA's uberegnelige præsident, Donald Trump, i weekenden på sit

socialt medie Truth Social bebudet, at han vil placere to atomubåde i "passende områder".

Udmeldingen er ifølge Trump rettet mod den tidligere russiske præsident Dmitrij Medvedevs "yderst provokerende" udtalelser. Medvedev har gentagne gange under krigen mod Ukraine fremsat trusler, heriblandt om en Tredje Verdenskrig og brug af russiske **atomvåben**. Som verdens to største atommagter har Rusland og USA et særligt ansvar for at nedruste. Et ansvar, de to supermagter på ingen måde har levet - eller lever - op til.

Hovedparten af de eksisterende atomvåben-aftaler er enten opsagt eller udløbet. I de seneste ti år er nedrustningen praktisk talt stagneret, og de største atomvåbenmagter investerer igen i modernisering af **atomvåben**.

Behovet for en global nedrustning af kernevåben er udtalt. USA og Ruslands svigt nødvendiggør, at ikkeatomvåbenstater - heriblandt Danmark - gør en aktiv indsats for at sikre fortsat fokus på nedrustning.

Med formandskabet i EU og en plads i FN's sikkerhedsråd har Danmark netop nu en sjælden international nøglerolle at spille.

Den nye, usikre og uforudsigelige verden med en større risiko for konfrontation mellem atommagterne har - besynderligt nok - ikke fået den danske regering til at italesætte truslen fra **atomvåben** eller forholde sig til FN's traktat om forbud mod **atomvåben** i den udenrigs- og sikkerhedspolitiske strategi.

Regeringen er rungende tavs om såvel **atomvåben** som nedrustning. 7. juli i 2017 vedtog 122 lande - to tredjedele af FN's medlemslande - en ny banebrydende FN-traktat om forbud mod **atomvåben**. Desværre boykottede atomvåbenmagterne og Nato.

Traktaten stigmatiserer og forbyder al udvikling, test, afprøvning, produktion, lagring, overførsel, brug eller trussel om brug af **atomvåben**. Traktaten trådte i kraft i 2021 og udfylder dermed et stort hul i Folkeretten.

Traktaten er tillige et udtryk for den internationalt udbredte skuffelse og frustration over den manglende nedrustning trods ikkespredningsaftalen (NPT) fra 1970.

Mange ikke-atomvåbenstater finder med god grund, at atomvåbenstaterne ikke har levet op til NPT-traktatens grundlæggende krav om at arbejde for generel og komplet nedrustning. Det er - mildt sagt - yderst beklageligt, at Danmark ikke er blandt de 94 lande, der har underskrevet, eller blandt de 73 lande, heriblandt flere EU-lande som Irland og Østrig, der indtil nu har ratificeret FN's forbudstraktat.

TRAKTATEN HAR KUN fået yderst beskeden opmærksomhed i Danmark. Det skyldes formentlig, at Danmark hverken deltog i forhandlingerne om traktatens tilblivelse eller vedtagelse for seks år siden. Det er beskæmmende, at SVM-regeringen helt har glemt at forholde sig til FN-traktaten og et forbud mod **atomvåben**.

Sådan et forbud burde på baggrund af den geopolitiske virkelighed - især efter Ruslands folkeretsstridige og aggressive invasion i Ukraine - få høj prioritet i dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik.

FN's generalsekretær, António Guterres, har med god grund advaret om, at verden kun er én misforståelse fra atomar udslettelse, og at der skal skub i nedrustningen internationalt.

Med formandskabet i EU og sædet i FN's sikkerhedsråd er derfor god grund til, at regeringen og Folketinget følger opfordringen fra FN's generalsekretær og snarest tager skridt til dansk ratifikation af FN's traktat om forbud mod **atomvåben**.

En bred debat om **atomvåben** og nedrustning er tiltrængt såvel i offentligheden som i Folketinget. Desværre har FN's traktat om forbud mod **atomvåben** i Danmark foreløbigt kun fået opbakning fra relativt få civilsamfundsorganisationer - heriblandt FN-forbundet, NOAH, Mellemløst Samvirke, Enhedslisten, Den Danske Helsinki-komité, Forbyd **atomvåben** - ICAN i Danmark og NEJ til Oprustning - JA til Bæredygtig Sikkerhedspolitik samt fagforeninger og fredsgrupper, som har opfordret til en dansk tilslutning.

FORBUDSTRAKTATEN giver FN's medlemslande - uanset om de har underskrevet eller ratificeret traktaten eller ej - mulighed for at følge med i udrulningen af traktaten ved at deltage som observatører, når landene bag den mødes.

Selv om en deltagelse som observatør vil kunne forstærke Danmarks position - især over for det globale syd - i forbindelse med den danske plads i FN's Sikkerhedsråd, har Danmark hidtil undladt at bruge muligheden for en observatørplads.

En række Nato-lande, for eksempel Norge, Tyskland, Holland og Belgien har - modsat Danmark - allerede deltaget i møder om forbuds-

traktaten i Wien og i New York, hvor Danmarks stol desværre stod tom.

Læren fra Hiroshima og Nagasaki er at få forbudt **atomvåben**. Derfor er det en vigtig opgave

for fredsbevægelsen at arbejde for snarlig dansk tilslutning til FN's traktat mod **atomvåben**.

Interview med Per Møller Jacobsen, Rødt Venstre

Interviewet er bragt i den franske ugeavis "Informations Ouvrières" ("Arbejderinformationer"), nr. 870, den 7.-18. august 2025 og det svenske blad "Arbetareinternationalen" nr 23, august 2025

1) **Rødt Venstre** har som organisation underskrevet Den Europæiske Appel mod Krig og National Samling med de krigsfremmende regeringer. Kan du forklare jeres motiver til at støtte appellen?

PMJ: **Rødt Venstre** har underskrevet den europæiske appel "*Ikke en krone, ikke et våben, ikke et menneskeliv til krig*", fordi vi ved, hvem der betaler – og hvem der tjener.

Krigene i Ukraine og Palæstina føres ikke i folkets interesse. De føres for profitter, geopolitiske interesser og våbenindustriens bundlinje. Og det er arbejderklassen, der skal betale prisen: Med skatte kroner, forringet velfærd, lavere løn og – hvis det går galt – med blod.

Regeringerne kræver national enhed. Det betyder, at arbejderne skal holde kæft, mens eliten fører krig. Men det er ikke vores krige. Vi har mere til fælles med dem, der bombes i Gaza og dør i skyttegravene, end med dem, der beslutter krigene.

Vi siger:

- Nej til oprustning og krigsbudgetter
- Nej til national samling med krigsmagerne
- Nej til kapitalens krig – ja til arbejderklassens kamp'

Ikke en krone, ikke et våben, ikke et menneskeliv til krig.

2) Den danske socialdemokratiske regering er tilsyneladende fuldt engageret i krig: forøgelse af forsvarsbudgettet, åbning af amerikanske militærbaser i Danmark, obligatorisk militærtjeneste for kvinder... Kan du give os detaljer om det?

PMJ: Under Mette Frederiksen er Danmark blevet en frontstat i NATO's oprustningskapløb. Forsvarsbudgettet er eksploderet – fra 1,3 % af BNP til over 3 %, og regeringen har åbnet døren for at gå helt op til 5 %, hvis "sikkerhedssituationen kræver det". I virkeligheden handler det ikke om sikkerhed – men om at stille sig tæt på USA og vise lydighed over for stormagten.

I 2025 blev en aftale indgået, som giver amerikanske tropper fri adgang til tre danske baser – med egne regler, egne domstole og magtbeføjelser over danske borgere. Det er ikke partnerskab, det er suverænitetssafgivelse. Regeringen præsenterer det som nødvendigt, men i virkeligheden opgiver Danmark selvstændighed for at sikre plads i det "gode selskab".

Samtidig har man udvidet værnepligten og gjort den kønsneutral – ikke for ligestillingens skyld, men for at få flere unge i uniform. Det er ikke folkelig forsvarsvilje, det er mobilisering til fremtidens krige.

Og lad os huske én ting: Europa har allerede flere våben, flere tanks, flere fly end Rusland. Oprustningen handler ikke om forsvar – den handler om at booste våbenindustriens profitter og skabe ny økonomisk vækst gennem krigsproduktion.

Det er klassepolitik forklædt som sikkerhedspolitik. Regningen sendes til arbejderklassen – i form af skat, velfærdsforringelser og blod.

3) Regeringen har hævet pensionsalderen til 70 år for at finansiere militærudgifter. Hvad er fagforeningernes politik på dette område, og hvilken modstand er der?

PMJ: Regeringens kurs er så ubøjjelig, at pensionsalderen nu hæves til 70 år. Igen tales der om nødvendighedens politik. Det sker i en tid, hvor krigsbudgetterne eksploderer, og hvor våbenindkøb og militære investeringer får politisk topprioritet. Vi ser et Danmark, hvor arbejderne skal arbejde længere, mens milliarderne ruller ud til tanks og F-35-fly.

Man skulle tro, fagbevægelsen ville råbe op. Men det sker kun i svage toner – og oftest slet ikke. Dansk Metal – en central spiller i fagbevægelsen og tæt allieret med Socialdemokratiet – omfavner oprustningen. De ser jobs og industripolitik i militærproduktionen, og deres ledelse betragter åbenlyst medlemmerne som det loyale bagland for Mette Frederiksen. Krigspolitikken bliver her til en slags beskæftigelsesstrategi – uanset om det koster velfærd, klima eller fred.

På den anden side står dele af 3F, hvor enkelte afdelinger og aktive har taget fredsinitiativer – bl.a. ved at arrangere en fredskonference. Men selv her har de stået i modvind internt. De toneangivende kræfter i fagbevægelsen har enten forholdt sig tavse eller direkte bakket op om regeringens linje.

Fagbevægelsen burde være en kraft mod krig og nedslidning – men er i dag alt for ofte reduceret til et halehæng på Socialdemokratiets militaristiske kurs. Det er en farlig udvikling. Vi har brug for en ny arbejdermodstand mod militariseringen.

4) I er en relativt ung organisation, en udbryder fra Enhedslisten. Hvad er jeres holdning til meddelelsen fra to underskrivere af appellen, Jeremy Corbyn og Zarah Sultana, og om, at de danner et nyt parti?

PMJ: **Rødt Venstre** er en ung organisation, skabt som brud med Enhedslistens accept af kapitalismen som et givent vilkår, højredrejning og tilpasning. Derfor hilser vi med stor glæde udmeldingen fra Jeremy Corbyn og Zarah Sultana om, at de vil danne et nyt venstreorienteret arbejderparti i Storbritannien.

Vi ser det som en stærk og håbefuldst udvikling, og en del af et større mønster: Når arbejderklassens elendighed vokser, og når den politiske midte lader sig opsluge af nyliberal militarisme, så tvinges venstrefløjten ud af starthullerne.

Det er ikke kun i Storbritannien. Zohran Mamdanis voksende opbakning i New York – med krav om omfordeling, fred og klimaretfærdighed – udspringer af den samme virkelighed: En generation af arbejdere, unge og undertrykte, der ikke længere vil nøjes med "progressive" ord uden handling. Vi tror, der er behov for nye organiseringer, som tør sige det klart: Oprustning og ulighed er ikke uheldige bivirkninger – de er kernen i det system, vi må bekæmpe og udskifte med et socialistisk samfund.

5) **Rødt Venstre** har ikke blot skrevet under på antikrigsappellen, "Ikke en krone...". I har også besluttet jer til at deltage på den europæiske konference mod militær og social krig i efteråret 2025. Hvad forventer I jer af en sådan konference?

PMJ: Rødt Venstre har ikke kun skrevet under på den europæiske antikrigsappel "Ikke en krone, ikke et våben, ikke et menneskeliv til krig". Vi deltager også aktivt i den europæiske konference mod militær og social krig i efteråret 2025 – fordi vi ser behovet for et internationalt brud med militarismens hegemoni.

Vi forventer os af konferencen, at den samler venstrekræfter, fagforeningsfolk og fredsaktivister, der nægter at gå i takt med deres egne regeringer og NATO. I hele Europa ser vi, hvordan krigen bruges som løftestang for neoliberal politik: Oprustning betales med pensionsalder, velfærd og arbejdernes slid.

Konferencen kan – og bør – være et skridt mod at opbygge en antikrigsbevægelse nedefra, der taler åbent om klassens interesser, imperialismens dynamik og behovet for international solidaritet. Vi håber på diskussion, netværk, koordination – og mod.

For i en tid, hvor Socialdemokraterne bliver militærets og våbenindustriens forlængede arm, og store dele af fagbevægelsen tier, har vi brug for noget andet. Ikke bare mod krigen i Ukraine eller Gaza – men mod hele den krigspolitik, der gøres permanent.

Vi deltager, fordi vi tror, at fred kræver kamp – og at den kamp må føres internationalt, klassebaseret og uden illusioner om det bestående system.

Tyskland suspenderer våbeneksport til Israel – et spil for galleriet

Anton Schou

Som følge af Israels beslutning om at besætte Gaza City har Tysklands kansler Friedrich Merz meddelt, at Berlin "indtil videre" stopper al militær eksport, der kan anvendes i Gaza. Det er tilsyneladende et markant kursskifte fra en tysk regering, der har leveret ca. 30% af Israels militære import.

Merz' udtalelse skal ses som et forsøg at imødegå en voksende folkelig modstand mod Vestens eksport af våben til apartheidstaten Israels militære optrapning og folkemord i Gaza.

Er kansler Merz blevet en "omvendt" synder? Fortryder han endelig sin hidtil ihærdige støtte til Netanyahu-regeringens folkemord

mod palæstinenserne? Sådan forholder det sig ikke. Merz' såkaldte kursskifte er en gratis omgang. Han pudser glorien, og det koster ikke Netanyahu's folkemordsregime noget som helst at skulle undvære tyske våben. Dem behøver Israel ikke til at besætte et Gaza, der er en ruinhob med titusinder af palæstinensiske lig under murbrokkerne.

Vi er vidne til et desperat forsøg fra de europæiske ledere i EU og de enkelte EU-lande på at undgå, at deres støtte til Israel skal vende tilbage som en boomerang i form af folkenes voksende vrede mod de såkaldte "folkevalgte" politikere. De frygter med rette efterspillet på

denne grusomme sag, der for evigt vil ride menneskeheden som en mare på samme måde som nazisternes forsøg på at udrydde jøderne under Anden Verdenskrig.

I virkeligheden forbereder Mertz og hans medsammensvorne – herunder også den danske regering – endnu et skændigt forræderi mod palæstinenserne i lighed med FN's "delingsplan" i 1948, der muliggjorde zionisternes fordrivelse af 700.000 palæstinensere, og den såkaldte Oslo-fred i 1993, der har lagde vejen til det nuværende folkemord i Gaza.

EU's forslag om en tostatsløsning er et dække for støtte til Israel!

I forbindelse med Merz' nylige reaktion på Israels planer, drøfter EU-politikerne en fremtidig løsning på Palæstinas skæbne. En række EU-lande har anerkendt Palæstina som stat (hvad det så end betyder i praksis?). Frankrig, Spanien og Irland overvejer eller udtrykker støtte til en anerkendelse.

EU's Europæiske Råd konkluderer den 26. juni: *"Den Europæiske Union er fortsat dybt engageret i en varig og holdbar fred baseret på tostatsløsningen. Den Europæiske Union er parat til at bidrage til alle bestræbelser hen imod denne løsning og opfordrer alle parter til at afstå fra handlinger, der undergraver dens gennemførlighed."*¹

Men det er alt sammen gode miner til slet spil. En hjemmeside, udgivet af DIIS (Dansk Institut for Internationale Studier), bringer en artikel af Lars Erslev Andersen fra april 2024, hvori der bl.a. står: *"Israel vil ikke en tostatsløsning, og palæstinenserne tror ikke på den. En normal, sekulær og demokratisk stat – "fra floden til ha-*

vet" – som har lige rettigheder for alle, vil garantere de israelske jøder fred, give palæstinenserne en fremtid og aflyse storkrig med Iran (...)." ²

EU har i tiden efter sin oprettelse i form af EF i 1957 ellers haft rig lejlighed til at gøre noget seriøst for at løse den israelsk-palæstinensiske strid. Det ser ud som om, at EU er en kolos på lerfodder, der aldrig synes at kunne handle effektivt. Men i dette tilfælde bedrager skinnet.

EU har hverken en interesse i at "løse" og kan ikke "løse" Palæstina-problemet med en tostatsløsning. For EU er selvfølgelig klar over, at en tostatsløsning aldrig vil kunne fungere, så længe Israel eksisterer som zionistisk stat, hvis eksistensberettigelse er at undertrykke og fordrive palæstinenserne fra deres hjemland. Man kan forvisse sig om zionismens karakter ved at læse en artikel fra Kristeligt Dagblad fra den 28. juli 2018. Heri står bl.a.: *"Israels nye nationalstatslov er blevet mødt af stor kritik, fordi den fokuserer så stærkt på at slå staten Israels jødiske karakter fast, at den tilsidesætter at sikre landets 1,8 millioner ikke-jødiske statsborgere – drusere, kristne og muslimer – deres rettigheder."*³

Det tør man ikke sige i fuld offentlighed. I stedet trækker man tiden i langdrag og håber på, at Netanyahu med støtte fra USA selv "løser" Palæstina-problemet på sin helt egen måde. EU's officielle mål om en tostatsløsning bruges som et figenblad, der skal dække over EU's interesse i at bevare Israel som Vestens "synkefri hangarskib", der med sin afstabilisering af de andre mellemøstlige lande – især Iran, Syrien og Libanon – vil kunne medvirke til at svække Putins Rusland sydfra.

1 Kilde: Pew Research Center, den 2. april 2024: "Younger Americans stand out in their views of the Israel-Hamas war" ("Yngre amerikanere skiller sig ud i deres syn på Israel-Hamas-krigen."). <https://www.pewresearch.org/short-reads/2024/04/02/younger-americans-stand-out-in-their-views-of-the-israel-hamas-war/>

2 Kilde: Dansk Institut for Internationale Studier, den 22. april 2024. Lars Erslev Andersen: "Glem tostatsløsning. Betingelsen for fred i Mellemøsten er, at Israel bliver en sekulær stat."

3 Kilde: <https://www.kristeligt-dagblad.dk/udland/en-nationalstatslov-der-overser-en-femtedel-af-befolkningen>

Stadig flere med jødisk baggrund bliver anti-zionister eller Israel-kritikere

Det må være op til palæstinenserne selv at afgøre, hvad de ønsker sig. Men én ting er sikkert: Så længe den racistiske og imperialistiske zionistiske ideologi behersker staten Israel, så længe bliver der ingen varig fred hverken mellem palæstinenserne eller israelerne eller mellem israelerne og de andre landes befolkninger i regionen!

En søgning på nettet efter begrebet zionismen leder frem til følgende AI-svar: *"Zionisme er en politisk bevægelse og ideologi, der støtter det jødiske folks selvbestemmelse med fokus på at etablere og opretholde en jødisk stat i det historiske land Israel."* Zionismen sætter lighedstegn mellem nation og jødedom. Staten Israel bygger altså på en ideologi, der kun anser jøder som fuldgyldige borgere. Det rummer en logik, der nødvendigvis må føre til dehumanisering, udrensning eller endda folkemord mod Palæstinas oprindelige befolkning.

Det skal i parentes bemærkes, at langt fra alle troende eller ikke-troende jøder er zionister. Nogle af dem er ligefrem anti-zionister – altså ønsker en fælles stat for alle etniske og religiøse grupper inden for hele Palæstina. En meningsmåling i USA fra 2024 viser endvidere, at 30 % af voksne unge amerikanske jøder under 30 år helt eller delvist sympatiserer med det palæstinensiske folk, og tendensen er stigende.⁴ Et voksende antal af intellektuelle, samfundsforskere og historikere med jødisk baggrund er antizionister.

Antizionisme er ikke lig med antisemitisme

Ifølge en artikel fra Danmarks Radio den 25. juli 2025 udtaler den danske udenrigsminister, at han ikke vil anerkende Palæstina, så længe EU ikke har gjort det. Det ligger helt i tråd med den hidtidige førte politik: Fortsat dansk våbenhandel med Israel. Ingen afbrydelse med de diplomatiske forbindelser. Ingen sårede palæstinensiske børn til danske hospitaler.

Dagbladet *"Arbejderen"* skrev den 29. juni 2024: *"Tirsdag den 25. juni fremlagde regeringen sammen med alle Folketingets partier en ny plan for bekæmpelse af antisemitisme. Men kritikere siger, at planen vil kriminalisere store dele af modstanden mod Israels handlinger i Palæstina. (...) Ifølge den dansk-jødiske aktivist Jonathan Ofir så er selve grundlaget for regeringens planer om bekæmpelse af antisemitisme forfejet. Han påpeger, at den arbejdsdefinition af antisemitisme, Danmark lægger sig op ad, er problematisk. Definitionen kommer fra International Holocaust Remembrance Alliance (IHRA) (...)"*

Og netop IHRA kommer med et eksempel på sin definition af antisemitisme⁵: *"Nægte det jødiske folk dets ret til selvbestemmelse, f.eks. ved at hævde, at staten Israels eksistens er et udslag af racistiske ambitioner."*⁶ Altså kriminaliserer hele Folketinget kritik af zionismen og Israel!

Trods det tager den danske befolkning mere og mere afstand fra Israel: Ifølge Puls48 viste en meningsmåling i år⁷, at 54,3 % af befolkningen ønsker et forbud mod våbeneksport til Israel, mens blot 19,4 % er uenige. Resultatet af me-

4 Kilde: Se artiklen i Pew Research Center", den 2. april 2024: "Younger Americans stand out in their view of the Israel-Hamas war."

5 IHRA's definition af antisemitisme kritiseres for potentielt at undertrykke kritik af Israel og begrænse den akademiske frihed. Kritikere argumenterer for, at definitionen, især dens eksempler, udvisker grænsen mellem legitim kritik af israelsk politik og antisemitisme, og dermed dæmper ytringer og aktivisme relateret til palæstinensiske rettigheder. Nogle forskere og menneskerettighedsgrupper har opfordret FN og andre organer til at afvise IHRA's definition med henvisning til bekymringer om dens misbrug til at undertrykke uenighed og sammenblende kritik af Israel med antisemitisme. Kilde: AI-oversigt på søgning efter "IHRA criticism".

6 International Holocaust Remembrance Alliance. <https://holocaustremembrance.com/resources/ihras-%20arbejdsdefinition-antisemitisme>

ningsmålingen går på tværs af de politiske partier – inklusive Socialdemokratiet. Selv blandt S-vælgere støtter over halvdelen et forbud. Folket har talt!

Israel – en tragedie. En fælles demokratisk og sekulær stat for alle i hele Palæstina – en løsning

Vejen til menneskehedens frigørelse fra den nuværende imperialistiske verdensordens tyranni går via palæstinenserne og jødernes frigørelse fra zionismens tyranni! Så længe der findes undertrykkelse er ingen fri – heller ikke undertryk-

kerne. Kun folkenes solidaritet og samarbejde på lige vilkår kan bane vej for fred og fremskridt. Had avler had! Tryk avler modtryk. Dannelsen af Israel er en tragedie især for palæstinenserne, men også for de jødiske zionister. Zionisterne havde håbet, at oprettelsen af staten Israel kunne skaffe dem fred og sikkerhed, men det bragte dem evig krig og usikkerhed. Lige nu er Israel på randen af borgerkrig. Israel er ramt af splittelse og opløsningstendenser under vægten af sine egne frygtelige modsætninger. Læren må være, at man ikke kan opnå fred og sikkerhed ved at undertrykke andre!

Chatkontrol: Når kampen mod børneporno bliver et påskud for masseovervågning

Af Thomas Ter-Borch og Per Møller Jacobsen, Rødt Venstre

Der findes få forbrydelser, der vækker lige så dyb afsky som seksuelle overgreb mod børn. Selvfølgelig skal vi bruge alle effektive, legitime midler til at bekæmpe dem – punktum. Men netop fordi emnet er så følelsesladet, bliver det også et glimrende skjold for at indføre kontrolforanstaltninger, der ellers ville blive mødt med massiv modstand [1].

EU's foreslåede "Chat Control" er et skoleeksempel. Officielt skal teknologien kun scanne private beskeder for ulovligt materiale [2]. I praksis baner den vej for en infrastruktur, hvor alt, vi skriver eller deler, potentielt kan overvåges [3]. Når staten får permanent adgang til vores mest intime kommunikation – uanset hvor ædle intentionerne er – er samfundet ikke længere frit.

Fra målrettet efterforskning til masseopsamling af data

Det er afgørende at forstå, at chatkontrol ikke blot handler om enkelte sager mod pædofile netværk, men om at opbygge en teknologisk ramme, hvor myndighederne kan opsamle, analysere og lagre enorme mængder data om os alle. Når først denne infrastruktur er på plads, kan den nemt udvides – i stilhed og uden folkelig debat. Det er datakapitalismens drøm: et uendeligt arkiv af borgernes kommunikation, som både staten og private samarbejdspartnere kan trække på [7].

Den kendte glidebane

Historien viser, at teknologier og magtmidler, der indføres mod grove forbrydelser, ofte glider

7 Puls48, den 12. maj 2025: "Et stort flertal af danskerne ønsker stop for våbeneksport til Israel". <https://www.puls48.dk/et-stort-flertal-af-danskerne-oensker-stop-for-vaabeneksport-til-israel/>

over i brug mod mindre alvorlige – eller helt lovlige – aktiviteter. Antiterrorlovgivning efter 11. september blev senere brugt mod klimabevægelser [6]. Politiets adgang til teledata blev udvidet fra alvorlig kriminalitet til langt mindre sager. Og masseovervågning af finansielle transaktioner, oprindeligt rettet mod hvidvask og terrorfinansiering, bruges i dag til at forfølge langt mindre lovovertrædelser.

Vi har allerede set, hvordan den politiske magt kan reagere aggressivt på uønskede holdninger: Efter 7. oktober 2023 talte Mette Frederiksen åbent om at ville kunne fængsle folk, der udtrykte synspunkter, hun var uenig i. Det illustrerer, hvor hurtigt et magtmiddel, der angiveligt skal beskytte samfundet, kan vendes mod politiske modstandere og uønsket kritik.

Klassekamp om kontrol

Set gennem et marxistisk perspektiv er dette ikke bare teknologidebat, men klassekamp. Staten fungerer ikke som en neutral vogter, men som kapitalens værktøj. Overvågning bliver disciplinering, ikke kriminalitetsbekæmpelse [4]. Som Marx påpegede, skaber kapitalismen et arbejdende subjekt, forudsigeligt og disciplineret – og masseovervågning gør denne disciplin konstant og universel.

Når vi ved, at vi bliver hørt, ændrer vi vores adfærd: Vi undgår kontroversielle emner, modererer vores kritik og internaliserer kontrollen [5]. Selvdisciplinering er måske det mest effektive og farlige overvågningsredskab.

Stat og kapital – fælles interesser

I EU udvikles overvågningssystemer ofte i tæt samarbejde med techgiganter, der tjener milliarder på vores data [7]. Her smelter statsmagt og kapital sammen i en fælles interesse: at vide alt, kontrollere alt og sikre, at borgerne opfører sig som ønsket. I det lys er chatkontrol ikke blot

et juridisk forslag, men en strategisk investering i befolkningskontrol.

En anden vej er mulig

Vi bør bekæmpe børneporno – men ikke ved at overvåge hele befolkningen. Målrettet politiarbejde, internationale aktioner og forebyggende indsatser rammer problemet ved roden [1]. Chatkontrol gør det modsatte: den bryder vores privatliv op og skaber en kontrolstruktur, som enhver fremtidig regering eller milliardær kan misbruge [8]. Accepterer vi chatkontrol, accepterer vi, at frihed bliver afhængig af statens nåde.

Modsætningen må være klar:

1. Nej til masseovervågning af privat kommunikation – stop chatkontrol.
2. Demokratisk kontrol med udvikling og anvendelse af overvågningsteknologi.
3. Investér i målrettet efterforskning og social forebyggelse, ikke generel dataskanning.
4. Forbyd private virksomheder at udvikle og drive statslige overvågningssystemer.
5. Garanter pressefrihed og beskyttelse af whistleblowere i hele EU.

Børnebeskyttelse er vital. Men kampen mod statens og kapitalens kontrol er det også. Hvis vi ofrer den ene for den anden, taber vi begge – og ender som det magten altid har drømt om: lydige, overvågede subjekter.

Kilder:

- [1] PROSA – “Chatkontrol skaber dybe panderynker i PROSA” <https://prosabladet.dk/nyheder/nyhed/chatkontrol-skaber-dybe-panderynker-i-prosa>
- [2] Le Monde – “The EU fight against child pornography stokes fears of widespread online surveillance” https://www.lemonde.fr/en/les-decodeurs/article/2023/09/26/the-eu-fight-against-child-pornography-stokes-fears-of-widespread-online-surveillance_6140055_8.html
- [3] The Guardian – “The EU’s plan for chat control will weaken encryption and enable mass surveillance” <https://www.theguardian.com/commentisfree/2025/jan/24/eu-digital-surveillance-child-protection>
- [4] TechRadar – “The EU could be scanning your chats by October 2025 – here’s everything we know” <https://www.techradar.com/computing/cyber-security/the-eu-could-be-scanning-your-chats-by-october-2025-hereiseverything-we-know>
- [5] FZI – “Position on Chat Control” <https://www.fzi.de/en/2024/09/26/fzi-position-on-chat-control/>
- [6] Wikipedia – “Regulation to Prevent and Combat Child Sexual Abuse” https://en.wikipedia.org/wiki/Regulation_to_Prevent_and_Combat_Child_Sexual_Abuse
- [7] Freiheitsrechte (GFF) – “Chat Control – risks for fundamental rights” <https://freiheitsrechte.org/en/themen/digitale-grundrechte/chatkontrolle>
- [8] CEPIS – “Private communication still at risk due to planned EU regulation” <https://cepis.org/private-communication-still-at-risk-due-to-planned-eu-regulation/>

Sommer og Politik – fællesskab og kampånd i Herning

Af Heidi Rud, Rødt Venstre

Fra 1.–3. august samledes aktivister, sympatisører og nysgerrige i Lyngens Kvarter ved Herning til **Sommer og Politik**, **Rødt Venstres** første sommerseminar. Under overskriften *Fællesskab, kritik og forandring* blev der diskuteret strategi, ideologi og praksis – og hvordan vi sammen kan flytte håb, mod og handlekraft ind i virkelighedens verden.

Transkønnethed, kammeratskab og fredag aften

Fredag åbnede vi seminaret med et oplæg af **Heidi Rud**, som tog fat på både organisatorisk kultur og det, man kunne kalde venstrefløjens følelsesliv. Udgangspunktet var **den kammeratlige tilgang**, hvordan vi håndterer uenigheder og passer på hinanden – og hvordan vi skaber plads til dem, der ofte udelukkes: bl.a. **transpersoner**.

Diskussionen kredsede om både sprog, respekt, og hvordan vi internt i **Rødt Venstre** sikrer en politisk kultur, hvor **transfobi og patriarkalsk undertrykkelse** ikke reproduceres. Det blev en stærk start, der både rystede folk sammen og satte en standard for resten af weekenden.

Senere fulgte fælles grill og guitartoner under kolonihavens hyggelige belysning – med samtaler, grin og socialt nærvær på tværs af erfaring og baggrund.

Politisk program med kant

Lørdag formiddag tog vi fat på emnet *Hvad vil Rødt Venstre?* Oplæg og debat kredsede om, hvordan vi navigerer i en fragmenteret venstrefløj – og hvilken rolle Rødt Venstre kan spille i det politiske landskab. Er vi på vej mod et nyt parti? Er bevægelsesopbygning vigtigere og

hvordan kommer vi i bedre dialog med Palæstina-bevægelsen? Eller begge dele?

Besøget af fire kammerater fra **Kommunistisk Parti** tilføjede vigtige perspektiver, og stemningen var åben og kammeratlig. I samme ånd diskuterede vi under punktet kommunalvalg 2025 vores initiativ **Folkelisten for fred og velværd** i Region Midtjylland – et nyt valgprojekt med fokus på antimilitarisme, grøn omstilling og social tryghed.

Herefter gav **Ali Hansen** en dybdegående og marxistisk analyse af **Mellemøsten og geopolitik**, hvor **Palæstina-spørgsmålet** blev diskuteret indgående: ikke som et "ekstra" emne, men som en integreret del af den internationale klassekamp.

Endelig diskuterede vi *Socialisme i det 21. århundrede* – i lyset af klimakrise, krig og voksende autoritærisme. Diskussionerne blev både historiske og perspektivrige: Hvordan forholder vi os til verdens uligheder? Hvilke roller spiller BRIKS, Palæstina og det globale syd?

Aftenen blev rundet af med fællesspisning på **Bones** – en lokalt ejet restaurant med overenskomst, god mad og plads til både grin og videre politiske samtaler.

International socialisme og vejen frem

Søndag formiddag diskuterede vi hvordan **Rødt Venstre** kan komme i kontakt med flere unge.

På baggrund af et stærkt oplæg om **unge arbejdere og klassekamp**, med udgangspunkt i spørgsmålet: *Hvordan når vi de unge – uden at tale ned eller forbi?*

Oplægget førte til en konkret samtale om vores praksis: Hvordan skaber vi reelt ejerskab, hvordan organiserer vi på erhvervsskoler og i

lagre og butikker, og hvad kan **Rødt Venstre** gøre – lige nu? Diskussionen endte ikke i fine hensigtserklæringer, men i en konkret **arbejdsplan for de næste to måneder**, som flere meldte sig til.

Seminaret rundede af med en grundig evaluering, hvor vi talte om de kommende aktiviteter og gerne et nyt sommer og politik næste sommer.

Alle er velkomne

Et vigtigt princip for sommerseminaret var, at **alle var velkomne** – uanset medlemskab. Blandt deltagerne var bl.a. en **socialdemokrat** og et **medlem af Enhedslisten**, som begge – uden at melde sig ind – deltog aktivt og berigende i debatterne. Deres bidrag var med til at give diskussionerne flere nuancer og gøre samtalerne mere virkelighedsnære.

Stemningen hele weekenden var præget af nysgerrighed, respekt og samhørighed – et konkret skridt i opbygningen af noget større og bredere end blot én organisation.

Hvad nu?

Sommer og Politik bliver ikke en enlig svale. Tværtimod viste det sig, at behovet for at mødes, diskutere og organisere er større end længe. Næste gang skal der være bedre opgavefordeling, indføres depositum – og være endnu mere tid til at lære hinanden at kende.

Rødt Venstre har måske ikke svarene på alt. Men vi har noget, der er vigtigere: modet til at stille spørgsmål, viljen til at lytte – og evnen til at skabe rum, hvor nye mennesker kan finde en politisk hjemmebane.

Pride og Frihed: Kærlighed, Klassekamp og Solidaritet

Af Ali Hansen

Fra oldtidens Grækenland til moderne Pride-bevægelser har synet på kærlighed, seksualitet og frihed været tæt forbundet med samfundets strukturer. Forståelsen af, hvordan individer kan udfolde deres seksualitet og identitet, afspejler både kulturelle normer og sociale magtforhold.

Oldtidens Grækenland var bemærkelsesværdigt åbent og mangfoldigt i synet på kærlighed og seksualitet. I stedet for faste kategorier som "heteroseksuel" eller "homoseksuel" accepterede man et bredt spektrum af relationer under egne sociale regler. Et kendt mønster var båndet mellem ældre mentorer og deres unge studerede, som kombinerede undervisning med intimitet; Socrates og Alcibiades huskes ofte her, ligesom Achilles og Patroklos, hvis nærhed inspirerede senere digtere til at fremstille dem som elskere. Kvinders kærlighed til kvinder blev mindre dokumenteret, men digteren Sappho fra Lesbos bevarede levende spor af dette og gav os moderne betegnelser som "lesbisk" og "sapphisk." Mange, fra Alexander den Store til filosoffer i Platons *Symposium*, bevægede sig frit mellem mandlige og kvindelige partnere uden stigma, hvilket viser, at biseksualitet var normen. Selv guderne legemliggjorde denne flydende seksualitet: Zeus bortførte Ganymedes, Apollo elskede både mænd og kvinder, og Hermaphroditus og Dionysos overskred kønsgrænser.

Det bemærkelsesværdige er, at selvom oldtidens Grækenland var åbent i synet på seksualitet, byggede samfundet på et strengt socialt hierarki: Slaver havde ingen rettigheder og blev fuldstændig udnyttet af de "frie" borgere.

På samme måde udnytter moderne kapitalisme Pride som et spektakel og marketingredskab, hvor queer-identiteter bliver til salgbare produkter, mens systemiske uligheder, fattigdom og udnyttelse fortsat fastholder folk i afhængighed og undertrykkelse.

Men Pride har lige fra begyndelsen været en radikal protest mod social undertrykkelse og politivold, ikke en kommerciel parade. Stonewall-oprøret i 1969, ledet af arbejderklassens transkvinder af farvet afstamning, viste, at queer frigørelse udspringer af kamp fra neden. virksomheder og politikere pryder sig med regnbueflag, mens de udnytter arbejdere, finansierer krige eller ignorerer queer liv andre steder. Denne "pink capitalism" reducerer queerness til en markedskarriere og fratager Pride dens oprindelige kampånd.

Queer frigørelse kan ikke adskilles fra klassekampen, fordi kapitalismen lever af at opdele og udnytte mennesker. Racisme, sexismen og homofobi er ikke tilfældigheder, men redskaber til at fragmentere arbejderklassen og opretholde profit. For queer mennesker betyder dette højere fattigdom, hjemløshed, usikre arbejdsforhold og manglende adgang til sundhedsvæsen — materielle vilkår, som former daglig overlevelse. At kræve queer rettigheder uden at udfordre kapitalismen lader kilden til undertrykkelse være uberørt.

I denne kontekst genvinder Pride sin radikale betydning først, når den forbindes med bredere kampe: bolig, sundhed, arbejderrettigheder, flygtninge- og migrantrætfærdighed samt anti-imperialisme. Ægte frigørelse kræver queer internationalisme og solidaritet med alle undertrykte, idet frihed for køn og seksualitet kun kan blomstre, når materielle behov er opfyldt.

Under kapitalismen så Maxim Gorkij⁸ arbejderne som undertrykt af bourgeoisie, tvunget til at arbejde blot for at overleve. Socialisme ville frigøre mennesker fra dette pres og give tid til selvudvikling. Han argumenterede for, at socialismen skulle sikre alle adgang til mad, bolig, sundhed og uddannelse. Ved at eliminere udnyttelse og klasseulighed kunne samfundet tilbyde et værdigt liv for alle. Når de materielle behov er dækket, mente Gorkij, at folk skulle bruge tid på uddannelse, kunst og intellektuel udvikling, så kreativitet og viden kunne fremmes frem for kun økonomisk produktivitet.

Venstrefløjen kæmper imod enhver form for diskrimination, herunder seksuel forskelsbe-

handling. Som Gorkij sagde, skal vi skabe et samfund, hvor folk kan udfolde sig selv og deres potentiale — et sted hvor dialektikken mellem individ og samfund når sin rette syntese. Samfundet skabes på en måde, hvor individets frihed, udvikling og potentiale harmonerer og integreres med fællesskabets behov og strukturer — altså hvor personlige ambitioner og socialt ansvar smelter sammen til en helhed, der styrker begge.

Pride og socialisme peger sammen mod et samfund, hvor frihed, lighed og solidaritet går hånd i hånd, og hvor alle kan leve uden undertrykkelse.

⁸ *Maksim Gorkij* (1868-1936) var en russisk forfatter. Som ganske ung blev han socialist, og den politiske indignation er en rød tråd gennem forfatterskabet. Kilde: Lex.

Fra overflade til kerne – derfor er den dialektiske metode uundværlig

Af Ali Hansen

Den dialektiske metode er vigtig, fordi den hjælper os til ikke at nøjes med det, vi ser på overfladen. Marx sagde: *“Hvis fænomenernes fremtrædelsesform og deres væsen umiddelbart faldt sammen, ville al videnskab være overflødig.”* Det betyder, at virkeligheden altid rummer dybere sammenhænge, som ikke ses ved første øjekast. Den dialektiske metode giver os redskaberne til at afsløre disse skjulte forhold, forstå kapitalismens egentlige natur og vise en vej frem for arbejderklassen.

Forskellen mellem marxistiske intellektuelle, der forsvarer arbejderklassen, og de småborgerlige intellektuelle og borgerskabet, er grundlæggende.

Marxistiske artikler er ikke i sig selv svære at forstå. Problemet ligger snarere i, at borgerlige medier og kommentatorer har vænnet folk til letfordøjelige og overfladiske forklaringer. Marxister kan ikke nøjes med dette. De bruger den dialektiske metode, som går bag om overfladen og søger de dybere sammenhænge. Hvis Marx, ligesom de borgerlige økonomer, kun havde nøjedes med at beskrive “udbud og efterspørgsel”, ville han aldrig være nået frem til værditeorien. Han analyserede tusindvis af sider for at finde de skjulte lovmæssigheder, der ligger bag det synlige. På samme måde som fysikken aldrig kunne nøjes med at beskrive dagligdags oplevelser, men måtte udvikle kvantefysik gennem abstrakt tænkning og eksperimenter.

Marx analyserede kapitalismen som en videnskabsmand. Med den dialektiske metode skar han gennem overfladen for at afsløre

systemets indre struktur. Derfor kan vi heller ikke i dag nøjes med at beskrive det synlige, når vi analyserer situationen i EU eller Danmark. Vi må begynde med en konkret analyse af den konkrete situation, men vi må også se på dens historiske baggrund. Ellers kan vi ikke forstå fænomenerne fuldt ud. Samtidig må vi tegne et billede af fremtiden: Hvad sker der, hvis udviklingen fortsætter, og hvordan kan vi ændre kursen? Vi må vise, at der findes et alternativ, og at de objektive og subjektive betingelser – herunder arbejderklassens organisering – kan bringe dette alternativ til live.

Vores succes afhænger af, at vi behersker den dialektiske metode. Når vi undersøger nutidens forhold, må vi se både på fænomenernes ydre form og deres indhold. Vi må afsløre deres indbyrdes sammenhænge og indre hemmeligheder. Det betyder, at vi ikke må lade os narre af de former, som religion, jura eller staten giver fænomenerne, men gå til bunds i produktionsforholdene og de økonomiske og klassemæssige realiteter. Kun sådan kan vi vise læseren den egentlige retning, som samfundets udvikling følger.

Når vi undersøger et bestemt fænomen, må vi både se på dets unikke træk og sammenligne det med lignende fænomener på andre steder og tider. Dermed kan vi vise det almene i det særlige. Kapitalismen fremtræder i mange former, men den har altid samme grundlæggende natur. Vi må dog passe på ikke at forsvinde i detaljer, men i stedet se helheden – som altid er mere end summen af dens dele.

Denne metode – spændet mellem det konkrete og det abstrakte – hjælper os med at afsløre fænomenernes indre struktur. Den viser, at kapitalismen trods forskellige former altid er den samme. Den kan være organiseret som et diktatur, et europæisk demokrati eller et skandinavisk socialdemokrati. For eksempel blev de nordiske socialdemokratier en tid præget af indrømmelser til arbejderklassen, men senere ændredes balancen, og systemet tog en neoliberal form – uden at ændre sin kapitalistiske kerne. På samme måde ændrer skiftet fra Løkke til Mette ikke det danske samfunds grundlæggende kapitalistiske natur. De enkelte dele kan skifte, men helheden – systemets kerne – forbliver den samme.

Det kan virke svært for dem, der ikke er fortrolige med den dialektiske metode. Men hvis vi vil forstå og forklare verden, må vi holde fast i denne tilgang. Den giver os redskaberne til at gennemskue de ydre former, finde de indre

sammenhænge og vise arbejderklassen et alternativ.

Marxistisk filosofi handler om at se bag overfladen og afsløre de skjulte love, der styrer samfundet. Den dialektiske metode hjælper os med at forstå, at kapitalismen kan antage mange former, men altid har samme indre natur. Hvis vi vil pege på en vej frem, må vi mestre denne metode og bruge den til at vise arbejderklassen både nutidens realiteter og fremtidens muligheder.

Når det er sagt, må vi huske, at marxistisk filosofi er folkets filosofi. Den handler om at ændre systemet til fordel for arbejderklassen og menneskehedens frigørelse. Fænomenerne skal ikke forklares på en måde, der er så indviklet, at almindelige arbejdere ikke kan forstå sammenhænge og se, hvordan systemet kan ændres. Derfor skal selv de sværeste spørgsmål forklares i et klart og forståeligt sprog.

Marxismen vil aldrig blive folkets "filosofi"

Af Anton Schou

Ovenstående artikel, *"Fra overflade til kerne – derfor er den dialektiske metode uundværlig"*, undersøger, hvordan man bedst formidler en af de vanskeligste politiske teorier, nemlig den marxistiske dialektik, som den også kalder marxistisk filosofi. Artiklen siger, at *"marxistisk filosofi er folkets filosofi"*. Og den mener, at *"selv de sværeste spørgsmål"* må forklares i et *"klart og forståeligt sprog"*, så selv *"almindelige arbejdere kan forstå sammenhænge og se, hvordan systemet kan ændres"*. Men er det muligt?

Selvklart bør man stræbe efter at gøre sig så forståeligt som muligt. Inden for den litteratur,

der beskæftiger sig med at introducere marxismen, findes der et hav af letlæste bøger. Men alt er jo relativt. For marxismen vil af gode grunde aldrig blive folkets filosofi. Til gengæld bør den blive en metode for mennesker, der trods marxismens sværhedsgrad har brug for at sætte sig ind i den, fordi de indser, at det er nødvendigt for dem.

Men lad os først undersøge, om marxismen i gængs forstand overhovedet er en filosofi, der på græsk betyder sådan noget som *"kærlighed visdom"*. Og det er rigtigt, at Marx udviklede en meget kompliceret teori, der godt kan forlede folk til at anbringe ham i filosofiens, i den tradi-

tionelle tænkings historie. Men filosofi før Marx adskiller sig radikalt fra marxismen på ét punkt. Filosofien før Marx var i ringe grad funderet i natur- eller samfundsvidenskaber, fordi disse først i begyndte at udvikle sig for alvor i det 18. og 19. århundrede med industriens fremkomst.

Al fortidens filosofi inddrog næsten altid Gud eller et andet mystisk fænomen som den afgørende forklaring. Selv den tyske filosof Hegel, som Marx på mange måder tog til sig, talte om "verdensfornuftens" udvikling som grundlag for den fysiske verdens udvikling. Derfor betegnes Hegel som objektiv **idealist**.

Før Marx fandtes næsten kun idealister. De få mekaniske materialister i filosofien havde dengang ingen evidens for deres primitive atomlære. Som noget helt nyt i tænkningens historie udviklede Marx og Engelsk den dialektiske og den historiske **materialisme**. De var børn af den tidlige industrialisering og den tilsvarende udvikling i de eksakte naturvidenskaber. Og som noget helt nyt baserede de deres tænkning på de **eksakte videnskaber** og de **kollektive historiske erfaringer** fra kampen mellem de sociale klasser.

Den traditionelle filosofi forud for Marx var spekulativ og funderet i logisk tænkning, Marx og Engels går derimod **videnskabeligt** til værks. Marx skrev: "*Filosofferne har kun fortolket verden forskelligt, men hvad det kommer an på er at forandre den.*"⁹ Erfaringer fra praksis står over tænkningen! Det anbringer dermed marxismen udenfor filosofien på videnskabens grund.

Marx skrev også: "*Det er ikke menneskenes bevidsthed, der bestemmer deres væren, men deres samfundsmæssige væren, der bestemmer deres bevidsthed.*"¹⁰ Vores samfundsmæssige handlinger betinges ikke først og fremmest af vores bevidsthed, men omvendt betinger vores

samfundsmæssige tilværelse vores bevidsthed. Altså, når vi bliver bevidste om, at vi skal handle samfundsmæssigt (politisk), skyldes det ikke først fremmest en isoleret udvikling i vores tænkemåde, men at vi tvinges af samfundets udvikling til at gøre det.

Det kan næppe forventes, at den brede befolkning via studiet af marxismen kan indse, hvordan det kapitalistiske system kan ændres? Ikke studiet af marxismen får folk til at ville ændre samfundet eller hvordan, men selve den kapitalistiske samfundsudvikling! Hvorfor skulle Marx og Engels ellers have oprettet "*Den Internationale Arbejdersammenslutning*" (I. Internationale 1864-76), hvis praktiske indgriben i klassekampen var livsnødvendig for marxismens videre udvikling. Hvorfor skulle Marx og Engels have studeret det kapitalistiske samfund, hvis de ikke indså, at det var nødvendigt at gøre det? Marxismen er den dialektiske enhed af teori og praksis på basis af praksis. Den kollektivt indhentede erfaring i klassekampen er teoriens øverste dommer.

Det anslås at Marx' og Engels' samlede værker fylder 114 bind! Selv dem, der har viet hele deres liv til at studere Marx og Engels, vil få svært ved at nå at læse og sætte sig ind i så mange bind. De vil i hvert fald aldrig få tid eller kræfter til at indhøste praktiske erfaringer fra klassekampen, altså være med til at forandre verden. Socialistiske aktivister kan i virkeligheden kun nå at stifte bekendtskab med de aller mest centrale idéer i marxismen, hvis de også skal være med til at organisere arbejderklassen.

Hvad kan få almindelige mennesker til at bruge tid på at lytte til marxismens budskab? Kun relativt få mennesker vil via deres aktive deltagelse i hverdagens klassekamp føle sig tilskyndet til at studere marxismen. De tilhører "arbejderavantgarden" eller arbejderklassens

9 Karl Marx: "*Teser om Feuerbach*" i "Karl Marx Skrifter i Udvalg", forlaget Rhodos 1974, side 16.

10 Karl Marx: "*Til kritikken af de politiske økonomi*" i "Marx/Engels udvalgte skrifter Bind I", forlaget Tiden, side 361.

mest aktive og erfarne fortrøp af klassekæmpere i arbejderbevægelsen.

Som revolutionære aktivister skal vi tilbyde studiet af marxismen til de mennesker, der føler behov for det i kraft af deres indgriben i klassekampen. *"Ifølge den sovjetiske leder Vladimir Lenins definition var agitation det at bruge enkle midler til at vække masserne politisk, mens propaganda var den grundige indføring i blandt andet marxismens teori."* (Danmarks Nationalleksikon).

I 1917 skrev Lenin sine *"Aprilteser"*¹¹, hvori han advarede mod, at februarrevolutionen i 1917 i Rusland var faldet i hænderne på den borgerlige provisoriske regering, men i stedet burde lægges i hænderne på arbejderne og de fattigste bønder, repræsenteret af sovjetterne (valgte råd). Lenin mente, at der var indledt en socialistisk revolution i Rusland og ikke – som mange forventede – en borgerlig revolution, hvor kapitalistklassen ville stå i spidsen for revolutionen i samarbejde med arbejderne og bønderne. I oktober 1917 fik Lenin ret. Hans kommunistiske Bolsjevikker greb magten og sikrede den socialistiske revolution! Det enkle program, som havde sikret ham magten, var: *"Brød, fred og jord! Al magt til sovjetterne."*

Hvorfor fik Lenins Bolsjevikker massiv folkelig opbakning til dette program. Fordi det svarede

til folkemassernes krav og behov! Fordi den siddende borgerlige regering ikke var i stand til at indfri kravet om mad til de sultende masser, om øjeblikkelig fred, og om øjeblikkelig fordeling af godsejernes jord blandt bønderne. Disse geniale paroler svarede ikke kun til massernes behov, de var lette at forklare og udstillede den siddende borgerlige regerings magtesløshed. Her smelter program og masser sammen. Programmet blev så at sige "folkets filosofi" eller snarere "folkets program". Men i modsætning til filosofien, der indlæres via kateteret, så **erfares** marxismen i praksis især via den levende klassekamp.

"Vores succes afhænger af, om vi behersker" evnen til at formulere den arbejdende befolknings krav så godt, at vi får tilslutning, og af om vi formår at hjælpe den arbejdende befolkning og dens organisationer med at opnå enhed. Vi vil blive vurderet af den brede befolkning på, hvor gode vi er i praksis til at fremme dens politiske interesser. Det handler om vores troværdighed! Arbejderavantgarden vil vurdere os på vores evne til at føre en dialog med den arbejdende befolkning og til i praksis at bistå den med at opnå klasseenhed. Her spiller marxismen som teori og metode (men ikke som "filosofi") naturligvis en afgørende rolle.

11 Lenin: "Om Proletariats Opgaver I Den Nærværende Revolution (April-teserne)" i "Lenin Udvalgte Værker", bind 7, Forlaget Tiden 1982, side 27-32